

KRÁĽOVSTVO HRIECHOV LENIVOSŤ

Nikdy po nikom netúžil,
až kým nestretol ju

ANA HUANG

ik4R

ANA HUANG

KRÁĽOVSTVO HRIECHOV

LENIVOSŤ

Preložila Petronela Pavlíková

Ana Huang
KING OF SLOTH

Copyright © 2024. KING OF SLOTH by Ana Huang

Translation © 2026 by Petronela Pavlíková

Cover design by Cat at TRC Designs

Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0972-1

*Každéj žene, ktorá si vypočula,
že by sa mala viac usmievať.
Kašlite na to. Robte si, čo chcete.*

ZOZNAM SKLADIEB

Midnight Rain – Taylor Swift
Sex, Drugs, Etc. – Beach Weather
Top of the World – Pussycat Dolls
The Lazy Song – Bruno Mars
Flawless – Beyonce
Most Girls – Pink
Talking Body – Tove Lo
Rude Boy – Rihanna
I Wanna Be Yours – Arctic Monkeys
Te Amo – Rihanna

1. KAPITOLA

Sloane

Dnes som síce nemala v úmysle vlámať sa do luxusnej vily v Grécku za desaťtisíc dolárov za noc, no plány sa menia a človek sa musí prispôbiť. Najmä, keď si vaši klienti zaumienia, že vám budú čo najviac strpčovať život.

Kým som sa šplhala na rímsu terasy a prehupla sa cez zábradlie, odrela som si kolená o betón. Ak si kvôli nemu zničím úplne nové šaty od Stelly Alonso, zabijem ho. Potom ho oživím, nech to dá do poriadku, a zabijem ho znova.

Mal šťastie – na dlažbu terasy som dopadla bez problémov a obula si lodičky, ktoré som si sem pred chvíľou prehodila. Ťažké dunenie vlastného srdca ma sprevádzalo až k posuvným skleneným dverám. K čítačke som priložila univerzálny kľúč, ktorý som si „požičala“ od jednej z chyzných.

Mohla som použiť aj hlavný vchod, bol však príliš na očiach. Zadná terasa predstavovala jedinú možnosť.

Čítačka zabzučala a na zlomok sekundy som si myslela, že sa dvere neotvorí. Vzápätí však zablikala nazeleno. S úľavou som vydýchla a hneď nato opäť zaťala zuby.

Vlámať sa dnu bola tá ľahšia časť. No dostať *ho* do západu slnka do inej krajiny bolo horšie.

Urobila som si rýchlu odbočku do kuchyne a potom prešla cez obývačku do hlavného apartmánu. Pri pohľade na prázdne pivové fľaše, ktoré lemovali linku, ma striaslo. Stálo ma to všetku silu vôle, aby som ich nevyhodila do triedeného odpadu, nevydezinfikovala mramorovú dosku a neprevoňala miestnosť osviežovačom vzduchu.

Sústred' sa. V stávke bola moja povest', profesionálna aj súkromná.

Hoci skoré popoludňajšie slnko zaplavovalo vilu svetlom, vnútri panoval chlad a ticho. Spálňa bola ešte chladnejšia a tichšia.

Možno práve preto mi jeho blesková reakcia takmer vyrazila dych. Len čo som bez váhania vyliala misku ľadovej vody na spiaceho muža, silnou rukou mi bleskovo zovrel zápästie. Miska s treskotom dopadla na zem, všetko sa so mnou zatočilo. Skôr než som sa stihla spamätať, stiahol ma k sebe, prevrátil sa a pritlačil ma o posteľ.

Zhora na mňa cival Xavier Castillo, príťažlivú tvár mal skrivenú do zachmúrenej grimasy.

Bol jediným potomkom najbohatšieho Kolumbijčana a mojím najproblematickejším klientom. Zvyčajne pôsobil až trestuhodne ležérne. No na spôsobe, akým mi zvieral hrdlo, nebolo ležérne vôbec nič. Ani na tých osemdesiatich kilách svalov, ktoré ma pod sebou väznili.

Zamračenie z jeho tváre pomaly vyprchalo a nahnevaný výraz vystriedalo poznanie a záblesk zdesenia. „Sloane?“

„Tak sa volám.“ Zdvihla som bradu a zo všetkých síl sa snažila ignorovať teplo jeho tela, ktoré tak ostro kontrastovalo s vlhkým matracom. „A teraz by si ma láskavo mohol pustiť. Ničím si šaty za sedemsto dolárov.“

„Mierda,“ precedil pomedzi zuby a povolil zovretie, aby som sa mohla zdvihnúť. „Čo tu stváraš, *doriti*?“

„Robím si svoju robotu.“ Odsotila som ho a postavila sa na nohy. Zdá sa mi to, alebo sa tu citeľne ochladilo?

„Dnes je dvanásteho. Veľmi dobre vieš, kde by si mal byť. A rozhodne nie tu.“ Prebodla som ho pohľadom, ktorý neprípúšťa nijaké námietky.

„Myslel som si, že sa sem niekto vlámal. Mohol som ti ublížiť.“ Len čo pochopil, že som ho neprišla okradnúť ani uniesť, mračná na jeho tvári sa rozplynuli a nahradil ich ten typický, drzý úškrn. Xavier sa znovu uvelebil na posteli. Ako stelesnenie dokonalej nonšalancie. „Technicky vzaté, vlámala si sa sem. Ale si veľmi pekný votrelec. Ak si túžila po mojej spoločnosti v posteli, stačilo len povedať. Nemusela si robiť také okolky.“ Nadvihol obočie a pohľadom zavadil o miskú na zemi. „A ako si sa sem vôbec dostala?“

„Ukradla som univerzálny kľúč, ale nezahovárám.“ Za tie tri roky, čo som pre Xaviera pracovala, som si na jeho triky zvykla. „Už je jedna hodina. Na letisku na nás čaká tvoje lietadlo. Ak vyrazíme do pol hodiny, stihneme prísť do Londýna a pripraviť sa na večerný galavečer.“

„Super plán.“ Xavier sa pretiahol a zívól. „Má to len jeden háčik. Nikam nejdem.“

Nechty sa mi zaryli do dlaní, skôr než som sa stihla ovládnuť. *Dýchaj. Nezabúdaj, že zavraždiť klienta sa nepokladá za profesionálne.*

„Vylezieš z tej postele,“ precedila som mrazivým hlasom, ktorý by dokázal premeniť posledné kvapky vody na jeho koži na ľad. „Nastúpiš do lietadla, s úsmevom na tvári sa zúčastníš na tom galavečere a ako správny zástupca rodiny Castillovcov tam ostaneš až do konca. Pretože ak nie, pri-sahám, že sa vlastnoručne postarám o to, aby si už nikdy nemal ani sekundu pokoj. Budem sa objavovať na každej párty, na ktorú pôjdeš, odháňať každú naivku, ktorá ti padne do oka, a dávať na čiernu listinu všetkých tvojich kumpánov, ktorí podporujú tvoje najhoršie nápady. Dokážem ti urobiť zo života peklo, tak si zo mňa nerob nepriateľa.“

Xavier si znova zívól.

Naša dynamika sa niesla presne v tomto duchu už od chvíle, keď ma pred tromi rokmi najal jeho otec. Bolo to krátko predtým, ako sa Xavier presťahoval z Los Angeles do New Yorku. Už s ním však viac nebudem zaobchádzať ako v rukavičkách.

„Takže ty si moja nová PR manažérka.“ Xavier sa rozvalil na stoličke a vyložil si nohy na môj stôl. Biele zuby mu kontrastovali s opálenou pokožkou a v očiach sa mu zračila prefikanosť, z ktorej sa mi okamžite zježili chlpy na krku. Svojho najlukratívnejšieho klienta som nepoznala ani desať sekúnd a už som ho z duše nenávidela.

„Zložte si láskavo tie nohy z môjho stola a posadte sa ako dospelý človek.“ Vôbec ma nezaujímal, že mi Alberto Castillo platí trojnásobok bežnej sadzby, len aby som mu postrážila synáčika. V mojej vlastnej kancelárii si ku mne nebude nikto dovoľovať. „V opačnom prípade sa môžete zdvihnúť a utekať otcovi vysvetliť, prečo ste od svojej PR manažérky dostali kopačky hneď v prvý deň. Predpokladám, že by to malo dosť negatívny vplyv na váš prísun peňazí.“

„Aha, takže aj ty si ten typ.“ Poslúchol, ale pri zmienke o otcovi mu zamrzol úsmev. „Škrobená suchárka, ktorá dodržiava pravidlá. Jasné. Namiesto mena si sa mala predstaviť rovno takto.“

Začala som päste tak silno, že mi v dlani prasklo najoblúbenejšie pero.

Nie som poverčivá, no aj tak mi bolo jasné, že to pre našu budúcu spoluprácu nevestí nič dobré.

Mala som pravdu.

Isté prešľapy som mu tolerovala. S Castillovcami som, koniec koncov, uzavrela svoj najväčší kontrakt, ale mojou úlohou bolo udržať povest' ich rodiny bez poškrvny, a nie utierať dedičovi zadok.

Xavier bol dospelý. Nastal čas, aby sa podľa toho správal.

„Tomu hovorím hrozba,“ zatiahol, akoby ho to vôbec netrápilo. „Každá párty a každá žena? To ma musíš naozaj zbožňovať.“ Vyliezol z postele ako lenivá šelma, ktorá sa práve prebudila. Na bokoch mu voľne viseli sivé tepláky, odhaľujúc zlatohnedú pokožku a vyrysované svaly, aké by človek nečakal u niekoho, kto väčšinu dní preflámuje alebo prespí. Po obnaženej hrudi, pleciach a ramenách sa mu v spleťtých vzoroch vinuli atramentové tetovania.

Na komkoľvek inom by som tú drsnú mužskú krásu priam hltala pohľadom, ale toto bol Xavier Castillo. Skôr by som sa znova dokázala rozplakať, než na ňom začala obdivovať niečo iné ako jeho príslovečnú nezáväznosť.

„Neboj sa, Luna,“ hlesol, a keď zachytil môj skúmový pohľad, letmo sa usmial. „Nikomu nepoviem, že som tvoj obľúbenec.“

Niekedy ma oslovil mojím pravým menom. Inokedy mi hovoril Luna. Nebola to moja prezývka ani stredné meno a nijako to nesúviselo s menom Sloane, no odmietal mi prezradiť, prečo ma tak nazval. Už dávno som prestala naliehať, aby s tým skončil alebo mi to vysvetlil.

„Čo keby si to bral vážne aspoň raz?“ zahriakla som ho. „Tá akcia sa predsa koná na počesť tvojho otca.“

„Práve preto tam nejdem. Foter aj tak nepríde, takže si žiadnu cenu neprevezme.“ Úsmev mu z tváre nezmizol, no v očiach sa mu nebezpečne zablysklo. „Je na smrteľnej posteli, zabudla si?“

Tie slová dopadli medzi nás ako bomba a vysali z miestnosti všetok vzduch. Mlčky sme na seba hľadeli. Jeho neotrasiteľný pokoj bol ako hrádza, o ktorú sa lámala moja narastajúca frustrácia.

Vzťahy v rodine Castillovcov boli notoricky komplikované, ale Alberto Castillo si ma nenajal, aby som riešila ich rodinné spory, ale aby som sa starala o ich povesť. To pla-

tilo do momentu, kým sa ich súkromné drámy nedostali na verejnosť.

„Ľudia si už aj tak myslia, že si len papalášsky synáček a darmožráč, ktorý kašle na povinnosti, odkedy mu ochorel otec.“ Nechodila som okolo horúcej kaše. „Ak sa neukážeš na ceremónii, kde ho majú oceniť ako Filantropa roka, médiá ťa zožerú zaživa.“

„To robia aj bez toho. A *ocenit'*?“ Xavier pochybovačne zdvihol obočie. „Ten chlap každý rok vypíše šek na pár miliónov, odpíše si to z daní a všetci sú úplne paf z toho, aký je filantrop. Obaja vieme, že tá cena nestojí ani za deťavý groš. Kúpi si ju hocikto, kto má na to prachy. Okrem toho...“ Oprel sa o stenu a prekrížil si ruky na hrudi. „Mykonos je oveľa zábavnejší ako nejaká škrobená akcia. Mala by si tu zostať. Morský vzduch ti prospeje.“

Ten tón som okamžite spoznala. Ten jeho otrasný prístup „nespravím to, ani keby si sa postavila na hlavu, lebo ťa rád vytáčam“. Zažila som to toľkokrát, že som to už ani nepočítala.

V duchu som rýchlo zvážila všetky možnosti. Svoju kariéru som si nevybudovala na tom, že by som sa hrnula do vopred prehraných bitiek. Dnes večer som *musela* byť v Londýne a čas na to, aby sme odišli včas, sa nekompromisne krátil. Zmeškať to stretnutie neprichádzalo do úvahy. Lenže keby Xavier zostal v Grécku, musela by som zostať s ním a dávať naňho pozor. Z pracovných dôvodov.

Keďže som už nemala čas lámať ho obvyklými metódami – citovým vydieraním, hrozbami či prehováraním –, zostávala mi už len jediná možnosť.

Dohoda.

Prekrížila som si ruky na hrudi, presne ako on. „Počúvam.“

Obočie mu vyletelo ešte vyššie.

„Tvoje podmienky,“ vysvetlila som. „Povedz, čo chceš za to, že pôjdeš na tú slávnosť. Sex, drogy a akákoľvek ilegálna činnosť neprichádzajú do úvahy. Ale o všetkom ostatnom sa môžeme baviť.“

Prizmúril oči. Nečakal, že tak ľahko ustúpim. A ani by som neustúpila, keby som o ôsmej nemusela byť v Londýne. To stretnutie som však nemohla premeškať, takže nezostávalo iné, než uzavrieť zmluvu s diablom.

„Fajn.“ Na Xavierových lícach sa objavili povestné jamky, no pohľad mu stále kalil tieň podozrenia. „Keď si takáto ústretová, budem aj ja. Chcem dovolenku.“

„Veď už *si* na dovolenke.“

„Nie pre mňa. Pre teba.“

Odlepil sa od steny. Pomalými, no istými krokmi prešiel cez miestnosť a zastal tesne pred mnou. „Zúčastním sa na tom galavečere, ak mi slúbiš, že hneď po ňom pôjdeš so mnou na dovolenku. Tri týždne v Španielsku. Žiadna práca, iba čistá zábava.“

Tá požiadavka bola taká nečakaná, že sa mi z nej zatočila hlava. „Chceš, aby som si na *tri týždne* vzala voľno?“

„Presne tak.“

„Tebe asi preskočilo.“

Za celých šesť rokov, odkedy som rozbehla Kensington PR, svoju malú PR agentúru, som mala presne dva dni dovolenky. Jeden, keď mi zomrela stará mama. A druhý, keď ma hospitalizovali so zápalom pľúc (to sa stane, keď sa v treskúcej zime naháňate za paparacmi). No aj napriek tomu som si neustále kontrolovala maily.

Práca bola môj život. Bola som to ja. Už len predstava, že by som sa jej mala čo i len na chvíľu vzdať, mi spôsobovala nevoľnosť.

„Pýtala si sa na podmienky.“ Xavier mykol plecami. „Ber alebo nechaj tak.“

„Zabudni. To sa nestane.“

„Ako chceš.“ Otočil sa naspäť k posteli. „V tom prípade si idem znovu ľahnúť. Pokojne tu zostaň alebo odleť domov. Je mi to srdečne jedno.“

Začala som zuby.

Ten hajzel. Veľmi dobre vedel, že len tak neodletím a nenechám mu voľné pole pôsobnosti. Pri mojom šťastí by bol schopný ešte dnes večer usporiadať na pláži verejné orgie, len aby sa o ňom hovorilo a aby všetkým ukázal, že sa vykašľal na ten galavečer.

Pozrela som na hodiny na stene. Ak sme to chceli stihnúť, museli sme do pätnástich minút vyraziť.

Keby som o ôsmej nemala to stretnutie, možno by som to riskla a skúsila, či neblafuje, ale...

Doriti.

„Dva dni,“ precedila som pomedzi zuby. Jeden víkend ma predsa nezabije, no nie?

„Dva týždne.“

„Týždeň.“

„Dohodnuté.“ Tie jeho jamky ma znovu odrovnali a v tej chvíli mi došlo, že som mu naletela. Zámerne to prestrelil, aby ma dostal presne tam, kde ma chcel mať od začiatku.

Bohužiaľ, na výčitky svedomia už bolo príliš neskoro. Keď ku mne vystrel ruku, neostávalo mi nič iné, než spečatiť dohodu o termíne, ktorý som sama nadhodila.

Presne toto bolo na Xavierovi to najhoršie. Mal bystrú myseľ, no používal ju na samé hlúposti.

„Netvár sa, akoby som ti práve zabil zlatú rybkú,“ prehodil nedbalo. „Beriem ťa na dovolenku. Užiješ si to. Ver mi.“

Keď zachytil môj ľadový pohľad, jeho úškrn sa ešte prehĺbil.

Týždeň v Španielsku s jedným z najprotivnejších ľudí na svete. Čo by sa tam asi tak mohlo pokaziť?

2. KAPITOLA

Xavier

Nič mi nedokázalo spríjemniť deň viac, než keď sa mi podarilo Sloane vytočiť. Bola predvídateľná, a keď sa rozčúlila, úplne očarujúca. Zbožňoval som tie chvíle, keď sa jej maska ľadovej kráľovnej roztopila a aspoň na sekundu odhalila svoje skutočné ja.

Nestávalo sa to často, no keď k tomu došlo, uložil som si ten moment do pomyselnjej zásuvky, kam som si odkladal všetky čriečky jej osobnosti.

„Aha, takže aj ty si ten typ.“ Zbežne som si premeral prísny drdol a na mieru šité šaty svojej novej PR manažérky. „Škrobená suchárka, ktorá dodržiava pravidlá. Jasné. Namiesto mena si sa mala predstaviť rovno takto.“

Pohľadom, ktorým ma prebodla, by dokázala zrovnať so zemou celé mesto.

Treba uznať, že Sloane bola jednou z najkrajších žien, aké som kedy stretol. Modré oči, nohy až do neba, krásna symetrická tvár... Ani sám Michelangelo by nestvoril dokonalejšie ženské krivky.

Škoda, že k tomu všetkému nedostala do vienka aj štipku zmyslu pre humor.

Čosi uštipačne odsekla, ale už som ju dávno nevnímal.

Do tejto debilnej situácie ma dotlačil foter a išlo ma z toho poraziť. Keby nešlo o dedičstvo, poslal by som ho s tým do riti.

PR manažérky boli len opatrovatelky v krajšom obale a ja som žiadnu nechcel ani nepotreboval. A hoci sa na Sloane veľmi dobre pozeralo, hneď mi bolo jasné, že pokazí každú zábavu.

Tolko k nášmu prvému stretnutiu.

Moja počiatočná nevraživosť voči nej však časom vyprchala a zanechala vo mne... ani neviem čo. Zvedavosť. Príťažlivosť. Frustráciu.

Bohužiaľ, oveľa zložitejšie emócie ako prosté nepriateľstvo.

Ani neviem, kedy presne nastal ten zlom, no prial by som si, aby som to mohol *zvrátiť*. Omnoho radšej by som ju z duše nenávidel, než aby ma takto fascinovala.

„Vystri sa,“ precedila Sloane a nespúšťala pritom oči z chlapa, ktorý kráčal priamo k nám. „Si na spoločenskej akcii, nie na pláži. Aspoň sa *tvár*, že tu chceš byť.“

„Je tu alkohol, jedlo a po mojom boku nádherná žena. Jasné, že tu chcem byť,“ povedal som nonšalantne. Prvá časť bola čistá pravda, v tej druhej som klamal, až sa hory zelenali.

Zbežne som si ju obzrel. Dost rýchlo na to, aby si nič nevšimla, no dost dlho, aby sa mi jej obraz vryl do pamäti. Na ktorejkoľvek inej žene by tie jednoduché čierne šaty pôsobili obyčajne, no Sloane by si mohla obliecť aj vrece od zemiakov a aj tak by všetky ostatné strčila do vrečka. Hodváb sa jej jemne vinul okolo štíhleho tela, zvýrazňoval jej bezchybnú pokožku a hladké, odhalené ramená. Vlasý si vyplla do elegantnejšej podoby svojho obvyklého drdola. Okrem drobných visiach diamantových náušnic nemala žiadne doplnky a bola takmer nenalícená. Očividne chcela splynúť s davom, no bolo to, akoby sa diamant pokúšal zmiznúť v prachu.

Ak mám byť úprimný, nečakal som, že moju ponuku prijme. V kútiku duše som v to dúfal, ale ona žila len pre

svoju prácu a tento galavečer nebol *ničím* výnimočný. Išlo o tuctovú udalosť na počesť môjho otca, nie o nejaký prestížny ples či kráľovskú svadbu.

Naozaj bola ochotná obetovať celý týždeň svojho drahocenného pracovného času len preto, aby som sa tu dnes večer ukázal? Znelo to prinajmenšom podozrivo, ale darovanému koňovi sa na zuby nepozerala.

Už dlhšie som sníval o tom, že Sloane vytiahnem niekam mimo kancelárie. Bola v takom neustálom kŕči, že hrozilo, že každú chvíľu vybuchne, a rozhodne som nechcel byť nablízku, keď sa to stane. Potrebovala vypustiť paru. Navyše, ten výlet bol ideálnou príležitosťou trochu ju „pokaziť“. Donútiť ju, aby si rozpustila vlasy (doslova aj obrazne), konečne sa uvoľnila a trochu sa zabavila. Dal by som čokoľvek za to, aby som ju videl vylihovať na pláži ako normálneho smrteľníka, namiesto toho, aby rozplakávala ľudí cez telefón.

Sloane Kensingtonová potrebovala dovolenku viac než ktokoľvek, koho som poznal, a ja som potreboval...

„Xavier!“ Práve k nám podišiel Eduardo. Najlepší priateľ môjho otca a dočasný riaditeľ Castillo Group mi položil ruku na plece a prerušil sled mojich myšlienok, skôr než sa stihli vydať nebezpečným smerom. „Teba by som tu teda nečakal, *mijo*.“

„To sme dvaja,“ odvetil som ironicky. „Rád ťa vidím, *tío*.“

Nebol to môj skutočný strýko, ale pokojne ním mohol byť. S otcom sa poznali od detstva a patrilo k jeho najdôvernejším poradcom ešte skôr, než otec ochorel. Eduardo momentálne kormidloval celú loď, kým správna rada definitívne nerozhodne, či počkajú, kým sa otcovi polepší, alebo nájdú nového trvalého riaditeľa.

Eduardo sa obrátil k Sloane a zdvorilo ju pobožkal na líce, ako to bolo v Kolumbii zvykom. „Sloane, vyzeráte očarujúco,“ polichotil jej. „Tipujem, že len vašou zásluhou sa

tu tento mladý muž vôbec objavil. Ukočírovať ho je veľmi náročné, však? Keď bol malý, volali sme ho *pequeño toro*. Tvrdohlavý ako malý býček.“

Jej nedávna podráždenosť sa v okamihu premenila na profesionálny úsmev. „Je to súčasť mojej práce. A robím ju rada.“

Bola rovnako dobrá klamárka ako ja.

Všetci traja sme sa ešte chvíľu rozprávali, kým Eduarda neodtiahol iný hosť. Eduardo preberal cenu Filantrop roka v mene môjho otca, keďže ja som to odmietol. Napokon sa však ukázalo, že všetkých viac zaujímal biznis než charita.

Ako inak.

Kým sme sa predierali k nášmu stolu, Sloane opäť pozrela na hodinky. „Pozeráš na ne už asi po stýkrát, odkedy sme prišli,“ poznamenal som. „Ak si taká nedočkavá, môžeme sa na tento nudný ceremoniál vykašľať a ísť sa radšej rozbiť k baru.“

„Nezvyknem sa *rozbiť*. A ak to chceš vedieť, o hodinu sa mám s niekým stretnúť. Dúfam, že sa tu budeš správať slušne.“ Napriek chladnému tónu mala viditeľne napätú sánku aj ramená.

„Stretnutie v Londýne takto neskoro?“ Usadili sme sa na miesta práve v momente, keď na pódium vystúpil moderátor a sálou sa rozoznel potlesk. „Len mi nehovor, že máš nejaké super rande.“

„Či mám, alebo nie, do toho ťa nič.“ Vzala do ruky ozdobné menu a stopercentne v ňom hľadala vlašské orechy. Sloane s nimi viedla akúsi osobnú vojnu (a nešlo o alergiu, to som si už overil).

„Čudujem sa, že máš vôbec čas randiť.“ Moderátor spustil uvítaciu reč. Rozum mi našepkával, aby som to ďalej nerozoberal, ale nedalo mi to. V jej prítomnosti si môj rozum jednoducho zbalil kufre. „Tak kto je ten šťastlivec?“

„Xavier.“ Položila menu a zadívala sa na mňa. „Teraz to neriešme. Nechceme, aby sa zopakoval ten trapas z Cannes.“

Zagúľal som očami. Človeka *raz* prichytia, ako drieme počas dôležitého príhovoru, a hneď je za zlého. Keby tieto podujatia neboli také nudné, možno by som nemal problém nezaspať.

Ludia sa dnes vôbec nevedia baviť. Kto bol zvedavý na tú upätú výťahovú hudbu a tie isté otrepané drinky, ktoré nalievajú na každej akcii? Nikto. Keby mi na tom aspoň trochu záležalo, dal by som organizátorom pár odporúčaní, ale bolo mi to srdečne jedno.

Časníci začali nosiť jedlo, no radšej som uprednostnil ďalšie šampanské, kým sa ceremoniál nekonečne vliekol.

Úplne som prestal vnímať a myšlienkami som zabľúdil k chlapíkovi, s ktorým sa Sloane asi stretáva. Za tie roky, čo spolu robíme, som ju nikdy s nikým nevidel, ani len nespomenula, že by s niekým chodila, no niekoho musela určite mať.

Bola síce protivná ako čert, ale zároveň krásna, inteligentná a úspešná. Aj teraz po nej pokukovalo viacero chlapov.

Hltavo som dopil a obdaril jedného z nich nevraživým pohľadom, až kým neočervenel a nesklopil zrak. Hoci bola Sloane moja partnerka len naoko, považoval som za vrcholne nevhodné, aby na ňu ostatní takto okato zízali, keď prišla so mnou. To už dnes nikto nepozná ani základnú etiketu?

Sálou zaburácal najhlučnejší potlesk večera. Eduardo vstal a v tej chvíli mi došlo, že moderátor práve vyhlásil môjho otca za Filantropa roka.

„Tlieskaj,“ prehodila Sloane bez toho, aby na mňa pozrela. Nasadila nútený úsmev. „Sledujú nás kamery.“

„A kedy sa to *nedeje*?“ Zatlieskal som bez nadšenia, výlučne Eduardovi.

„Je pre mňa veľkou ctou, že dnes večer môžem prevziať túto cenu v Albertovom mene,“ začal. „Ako viete, sme priateľmi a biznisovými partnermi už tolko rokov, že to ani nepočítam...“

Keď Eduardo dokončil svoj (chvalabohu) krátky prejav, Sloane mrkla na hodinky a začala si baliť veci.

Vystrel som sa. „Ty už ideš?“ Uplynulo sotva päťdesiat minút, nie hodina.

„Radšej hej, keby bola niekde zápcha. Dúfam, že sa tu bezo mňa budeš správať slušne.“ Poslednú vetu podčiarkla varovným pohľadom.

„Hneď ako sa za tebou zatvoria dvere, chrstnem niekomu do tváre drink a nabúram sa do dídžejovej aparatury,“ odvetil som. „Naozaj nechceš zostať?“

Vôbec sa netvárila pobavene.

„Skús to a naša dohoda padá,“ odvetila vecne. „Ozvem sa.“

Diskrétno sa zdvihla zo stoličky a takmer nečujne zamierila k východu. Tak ma upútal jej odchod, že som si Eduarda všimol, až keď mi na pleci spočinula jeho dlaň.

„Máš chvíľu? Rád by som s tebou niečo prebral.“

„Jasné.“ Keď Sloane zmizla, bol som vďačný za akúkoľvek zámienku odísť a nesediť za stolom s tými najnudnejšími spoločníkmi pod slnkom.

Vyšiel som za Eduardom na chodbu. Ceremónia sa skončila, hostia sa opäť veselo bavili a popíjali, takže si nás nikto nevšimol.

„Chcel som ti zavolať, ale takto osobne je to lepšie.“ Len čo sme sa ocitli mimo dosahu sledivých pohľadov fotografov, Eduardo stiahol pery do prísnej čiary. Cítil som, ako sa mi zrýchlil pulz. „Xavier...“

„Budem hádať. Ide o otca.“

„Nie. Teda áno. Vieš...“ Eduardo si pretrel dlaňou tvár a zaváhal. Vôbec sa to naňho nepodobalo. „Jeho stav je stabilizovaný. Nenastala žiadna zmena.“

Ťažoba v hrudníku konečne povolila. Nebol som si istý, či od úľavy, alebo sklamania. Bolo to celé postavené na hlavu. Prečo som mal zmiešané pocity z niečoho, čo mala byť v podstate dobrá správa?

„Inými slovami, jeho stav sa nezhoršuje, ale ani nezlepšuje,“ pokračoval Eduardo. „Nebol si za ním už celé mesiace. Mal by si ho ísť pozrieť. Možno by mu to pomohlo. Lekári tvrdia, že prítomnosť blízkych...“

„Presne. *Blízkych*. To je to kľúčové slovo. A keďže mama tu už nie je, má zrejme smolu.“ Jediný človek, na ktorom môjmu otcovi skutočne záležalo, bola moja matka.

„Je to tvoj otec.“ Chlap, ktorý mi bol ako strýko, zovrel pery do tenkej linky. „*Deja de ser tan terco. Haz las paces antes de que sea demasiado tarde.*“ Prestaň byť taký tvrdohlavý. Urovnaj to s ním, kým nie je príliš neskoro.

„Nemyslím si, že ja som ten, kto by sa mal udobrovať,“ namietol som. Človek to skúša len dovtedy, kým vládze, a ja som tú hranicu prekročil už pred rokmi. „Tak či onak, fajn rozhovor, ale už by som mal ísť.“

„Xavi...“

„Šťastnú cestu.“ Otočil som sa. „Pozdravuj odo mňa ostatných.“

„Je to vaša rodinná firma!“ zakričal za mnou Eduardo. Znel rezignovane. Pozíciu dočasného riaditeľa prijal len preto, lebo som ju ja odmietol, a vedel som, že stále dúfa, že jedného dňa zázračne „dostanem rozum“ a prevezmem rodinný podnik. „Nemôžeš pred tým utekať donekonečna!“

Ani som nespomalil.

Ceremoniál bol za nami a celá udalosť v podstate tiež, čo znamenalo, že ak odtiaľ zmiznem, neporuším dohodu so Sloane.

No myšlienka na ňu a na to, kde práve je (zrejme na rande s nejakým hlupákom), mi ešte viac pokazila už aj tak príšernú náladu.

Zvyčajne sa snažím hľadať na veciach tú svetlejšiu stránku, ale srať na to. Niekedy sa človek jednoducho potrebuje poddať vlastnej mizérii.

Zobral som si sako zo šatne a nasadol do jedného z čiernych taxíkov, ktoré postávali pred budovou.

„Neon,“ vyhrkol som názov najnovšieho a najvychytenejšieho klubu v meste. „Dám vám stovku navyše, ak ma tam dostanete do pätnástich minút.“

Taxík sa odlepil od obrubníka. Hľadel som na mihotavý nočný Londýn a nevedel sa dočkať momentu, keď konečne utopím v alkohole myšlienky na Eduarda, na svojho otca a na PR manažérku, ktorá mi zamestnávala myseľ oveľa viac, než by mala.

3. KAPITOLA

Sloane

Zhora na mňa svietila červená signalizácia „stoj“. Odignorovala som ju a rýchlym krokom prešla cez cestu, nevšímajúc si kvíliace trúbenie blížiaceho sa nákladiaka.

Už teraz som meškala, a ak si okamžite nevyzujem topánky, moje doráňané chodidlá to vzdajú, skôr než ma stihne prejsť auto. Tie desaťcentimetrové ihličky síce *vyzerali* skvostne, rozhodne však neboli stvorené na desať blokov chôdze po veľkomeste.

Žiaľ, londýnska premávka bola čisté zúfalstvo, takže som to s taxíkom po dvadsiatich minútach čakania vzdala.

Kým som dorazila do hotela, šaty sa mi od potu lepili na telo a takmer som si necítila chodidlá. Napriek tomu som sa do luxusného penthousu dostala bez problémov (pokiaľ nepočítam zhrozené pohľady ostatných hostí).

Prosím, nech nespí.

Zaklopala som, srdce mi bilo až v hrdle.

Len nech nespí. Prosím, nech...

S úľavou som si vydýchla, keď sa vo dverách objavila známa okrúhla tvár.

„Tu si.“ Rhea ma rýchlo vtiahla dnu, no očami neustále blúdila k dverám, akoby George a Caroline mali každú

chvíľu vojsť. Hoci každou esemeskou riskovala, že príde o prácu, obe sme to riziko podstupovali z rovnakého dôvodu. „Bála som sa, že neprídeš.“

„Zdržala ma premávka, ale toto by som si nenechala ujst' za nič na svete.“ Vyzula som si topánky a vydýchla. *Konečne úľava.*

S Rheinou pomocou som si rýchlo očistila zakrvavené chodidlá a vošla do obývačky. Až mi stislo srdce, keď som ju zbadala sedieť na zemi a sledovať rozprávku o baletkách. Vždy ju to ťahalo k programom o tanci alebo športe. Bola ku mne otočená chrbtom, zrejme však zaúradoval šiesty zmysel, preto-že sa obrátila presne vo chvíľi, keď som vkročila do miestnosti.

„Sloane!“ vyskočila Penny a rozbehla sa ku mne. „Ty si naozaj prišla.“

„No jasné.“ Sklonila som sa a objala ju. Bože, ako len vyrástla, odkedy som ju videla naposledy.

Zaborila si tvár do môjho brucha. Držala ma tak pevne, že keby som dokázala plakať, od dojatia by mi po lícach stekali slzy. Okrem Rhey som bola asi prvá, kto ju v ten deň objal.

Opatrovateľka nás nechala osamote. Napokon som ju, hoci s ťažkým srdcom, pustila a vytiahla z tašky balíček. „Všetko najlepšie, Pen. Toto je pre teba.“

Mojej nevlastnej sestre sa rozžiarili oči. Vzala si darček a začala ho opatrne rozbaľovať, aby nepoškodila papier so striebornými pruhmi.

Pre rodičov bola Penelope, pre všetkých ostatných Penny, no pre mňa navždy zostane jednoducho Pen. Netušila som, že sa pre mňa stane sestrou, ktorú som v živote tak potrebovala, jedinou osobou, ktorá plakala pri mojom odchode, a jedinou z Kensingtonovcov, ktorú som po babičkinej smrti stále považovala za rodinu.

Keď konečne rozbalila darček, radostne zvýskla a na perách mi vyčarila úsmev. „Nová bábika *American Sports!*“ Pritlačila si vzácny dar k hrudi. „Kde si ju zohnala?“

„Mám svoje kontakty. Tvoja staršia sestra je celkom frajerka,“ podpichla som ju.

Limitovaná edícia tejto bábiky bola jednou z najžiadanejších hračiek na svete. Vyrobili len dvanásť kusov, ale manžel mojej kamarátky Vivian zatiahol za správne nitky a zohnal mi ju presne na Penine narodeniny.

Hoci sa s ňou nemohla hrať pred očami rodičov, jedna z mála výhod ich zanedbávania bol fakt, že si ju určite nevšimnú a ani sa jej nebudú pýtať, odkiaľ tú hračku má.

„No čo, aké je to mať deväť rokov?“ Sadla som si vedľa nej na dlážku. „Čoskoro to bude dvojciferné číslo.“

„Je to otrasné. O chvíľu budem taká stará ako ty, ááá!“ Pen vybuchla do hysterického chichotu, keď som ju poštekli na boku. „Prestaň! Prepáč! Fakt prepáč!“ Lapala po dychu. „Nie si až *taká* stará.“

„To máš za to, že ma urážaš,“ odvetila som s úsmevom, no radšej som ju prestala štekliť, aby som to neprehnala. Vždy som s tým trochu bojovala a snažila sa k nej správať ako k normálnemu dieťaťu, hoci som vedela, že nie je normálna. Teda pokiaľ ide o jej fyzickú výdrž.

Pred dvoma rokmi Penny diagnostikovali syndróm chronickej únavy (CFS), ktorý sa objavil po nezvyčajne dlhej rekonvalescencii po mononukleóze. CFS spôsobuje extrémnu únavu, problémy so spánkom, bolesti svalov a kĺbov, no neexistuje naň žiadny liek ani oficiálna liečba. Nebolo ľahké určiť presnú príčinu, hoci lekári predpokladali, že spúšťačom bola zmena reakcie jej imunitného systému na chorobu. Najlepšie, čo sme mohli robiť, bolo zmierňovať príznaky.

Hoci chýbali schválené liečebné postupy, CFS sa stal živnou pôdou pre nespočetné množstvo šarlatánov predávajúcich hadí olej, sľubujúcich „zázračné uzdravenie“ prostredníctvom špeciálnych vitamínov, antivirov a iných „zázračných“ medikamentov. Penini rodičia

vyhodili obrovské peniaze v snahe objaviť niečo, čo by mohlo fungovať. Nič však nepomáhalo, a tak to nakoniec vzdali. Nepúšťali ju von a viac sa jej problémami nezaoberali.

Našťastie Pen trpela len miernou formou CFS, vďaka čomu zvládala každodenné činnosti lepšie než pacienti s vážnejšími prejavmi. Napriek tomu nemohla športovať, hoci po tom veľmi túžila, ani chodiť do školy ako jej rovesníci. V dňoch, keď jej bolo naozaj zle, mala problém aj s chôdzou. Momentálne sa vzdelávala doma a Rhea s ňou trávila dvadsaťštyri hodín denne, sedem dní v týždni, pre prípad, že by skolabovala.

„Niečo som ti vyrobila.“ Pen znela trochu zadýchane, no keď bez námahy prešla ku konferenčnému stolíku a vrátila sa, moje obavy pominuli. Zovrelo mi hrdlo. Dnes mala dobrý deň, zaslúžila si to, najmä na narodeniny. „Je to náramok priateľstva.“ Opatrne mi položila šperk do dlane. „Ja mám presne taký istý. Pozri.“

Korálikový náramok bol jednoduchý a zdobilo ho len päť srdiečok. Jej boli ružové, moje modré.

V hrdle mi navrela hrča a tlak mi vystúpil až kdesi za nos a do uší. „Je nádherný. Ďakujem, Pen.“ Navliekla som si ho na zápästie. „Lenže darčeky máš na narodeniny dostávať, nie ich dávať.“ Predovšetkým nie taký, ktorého výroba jej zabrala dosť času a stála ju množstvo síl.

„Na tvoje narodeniny sa neuvidíme,“ povedala tichým hláskom.

Veľmi zle sa to počúvalo, ale mala pravdu. Vídali sme sa sotva párkrát do roka, keď ma Rhea dokázala prepašovať do bytu. Moja rodina bola taká zlomyseľná, že by ju radšej zavreli do nejakého trezoru, než by mi dovolili ju navštíviť. A ja som bola príliš hrdá na to, aby som sa ospravedlnila za niečo, čo nebola moja vina. Uvažovala som o tom, ale nedokázala som to. Ani kvôli Pen.

„Ale teraz sme spolu,“ dodala som a odsunula myšlienky na minulosť bokom. „Čo by si chcela robiť? Môžeme pozeráť film alebo sa zahrať s tou novou bábikou...“

„Chcem si pozrieť zápas Blackcastle proti Holchesteru.“ Pen sa na mňa pozrela tými svojimi veľkými srnčími očami. „Prosím.“

Nebola som ktovieaký športový fanúšik, ale ona futbal zbožňovala, tak som teda súhlasila, že si pozrieme zápas. O tom zápase sa tento rok veľa písalo, Asher Donovan, miláčik Premier League a najnovšia posila Blackcastlu, prvýkrát nastúpil proti svojmu bývalému klubu.

Asher bol hneď po Xavierovi mojím druhým najproblematickejším klientom, no pre Pen bol absolútny hrdina. Keď pred pár rokmi podpísal zmluvu s mojou agentúrou, výskala od radosti tak, že mi skoro praskli bubienky.

Keď už sme pri Xavierovi...

Kým sa Pen ku mne túlila a so zatajeným dychom sledovala zápas, vytiahla som telefón a letmo skontrolovala, či sa neobjavili nejaké nové klebety. Ignorovala som správu od chlapa, s ktorým som kedysi niečo mala a ktorý očividne *nepochopil*, čo som mu dávala najavo, keďže sa chcel znovu stretnúť. A tak som radšej preletela správy.

Hoci som si nastavila upozornenia na všetkých klientov, len dve mená mi dokázali zdvihnúť tlak zakaždým, keď sa objavili na displeji. Iniciály jedného z nich boli X. C.

Nič. *Chvalabohu*. Sekal dobrotu. Bola som si istá, že Rhea mala s Pen menej starostí než ja s Xavierom.

Počas zápasu sme sa s Pen nerozprávali, no vôbec nám to nechýbalo. Hoci sme sa nevidali často, najkrajšie na našich stretnutiach bolo práve to, ako prirodzene sme sa spolu cítili. Občas sme sa zhovárali celé hodiny, inokedy len spokojne mlčali pri filme.

Asi po polhodine sa pomrvila. Keď som na ňu pozrela, srdce mi stislo od strachu. Bola bledá a mala sklené oči. Dochádzali jej sily.

„Som v pohode,“ zachrapčala, keď som zavolala Rheu. Staršia žena sa okamžite vrátila do izby, na tvári sa jej zračili obavy. „Nechod.“ Pen ma slabučkou rukou chytila za rukáv. „Veď sa už takmer nestretávame.“

No ku koncu jej hlas zoslabol na sotva počuteľný šepot. Večer si vybral svoju daň a to, že už ani neprotestovala, keď som ju na rozlúčku pobožkala na čelo, bolo jasným dôkazom, ako veľmi ju to vyčerpal.

„Čoskoro sa opäť uvidíme,“ povedala som presvedčivo. „Sľubujem.“

Kiežby sme spolu mohli stráviť viac času, no Penino zdravie bolo prvoradé.

S Rheou sme ju zaviedli do spálne, do postele spadla ako podtatá. Dúfala som, že prespí celú noc, v opačnom prípade ju čaká náročný zajtrajšok.

Pohladila som ju po vlasoch a z toľkých emócií mi stiahlo hrdlo. Ďalšia návšteva sa skončila príliš rýchlo. Naše spoločné chvíle nikdy netrvali tak dlho, ako by som chcela, ale aspoň som ju mohla vidieť. Viac som si za týchto okolností ani nemohla priať.

„Je fajn, že ťa dnes večer aspoň na chvíľu videla,“ povedala Rhea, keď sme sa vrátili do obývačky. „Kensingtonovci sa jej pred odchodom príliš nevenovali.“

Ako inak. Otec s macochou sa za Penin stav hanbili a robili všetko pre to, aby ju ukryli pred svetom.

„Ďakujem, že si mi dala vedieť,“ odvetila som. Rhea mi minulý týždeň volala, že majú cestu do Londýna. George a Caroline mali dnes večer rezervovaný stôl v reštaurácii a lístky do divadla, čo mi poskytlo dostatočne veľké okno, aby som mohla navštíviť Pen. „Som ti veľmi vďačná...“

„... úplne *hnusné*.“ Známy hlas za dverami nás obe zarazil a od hrôzy mi stiahlo žalúdok. „Vážne, George, ešte nikdy som nejedla takého odporného homára.“

S Rheou sme na seba vyjavene hľadeli, v jej obrovských očiach sa zračilo to isté čo v mojich. „Veď sa mali vrátiť až o dve hodiny.“ Pery sa jej chveli. „Ak tá tu nájdú...“

Je po nás. Rhea ľúbila Pen ako vlastnú dcéru. Keby ju vyhodili, obe by to zničilo, a keby som už nemohla vidieť Pen...

Urob niečo. Riaditelia firiem a celebrity mi platili horribilné sumy, aby som ich dostala z problémov, teraz ma však akési zvláštne odtrhnutie od reality prilepilo k podlahe. Mala som pocit, že sledujem herečku, ktorá v tej hotelovej izbe stvárňovala moju osobu, kým sa moje skutočné ja rútilo do víru nechcených spomienok.

Randiť s tebou je ako randiť s cencúľom... Vlastne ani neviem, či ma vôbec ľúbiš...

Čuduješ sa mu, že to urobil?

Keby tá to naozaj trápilo, tak by si plakala, prejavila by si nejaké city.

Nerob nám hanbu, Sloane.

Ak teraz odídeš, už sa nemôžeš vrátiť.

Za očami som cítila tlak, ktorý sa dral von. No ako zakaždým, márne.

Pri dverách apartmánu zabzučala čítačka kariet.

Hýb sa! kričal hlas v mojej hlave. *Šibe ti? Veď tá prichytia!*

Tiché cvaknutie zámku ma konečne vytrhlo z tranzu a prešlo do núdzového režimu.

Konala som inštinktívne. Z predsiene som schmatla zakrvavené lodičky, prebehla pohľadom obývačku, či som tam po sebe niečo nenechala, a keď som sa uistila, že nie, skryla som sa za ťažké závesy siahajúce až po zem.

Dvere sa otvorili. Stihla som ešte zazrieť prameň sivých vlasov, kým ma úplne nepohltil hustý červený zamat. Spotené dlane som zovrela do pästí.

Dnes som rozhodne netúžila po stretnutí so svojou rodinou. Nebola som na to vôbec pripravená, a hoci som nepatrila k veriacim, z celého srdca som sa modlila, aby boli takí unavení, že zamieria rovno do postele.

„Mali sme ísť tam, kam chodievame vždy.“ Carolinin úsečný tón sa niesol miestnosťou v rytme klopkajúcich podpätkov. „Takto to dopadne, keď dáš šancu takzvaným vychádzajúcim hviezdám, George. Takmer nikdy nesplnia očakávania.“

„Máš pravdu.“ Otcov hlboký, známy hlas sa mi rozlial v hrudi ako hromobitie. Pripomenulo mi to jeden piatkový večer, keď som sa s knihou a baterkou chúlila pod perinou. Bol hrozivý a zároveň chlácholivý. Naštrbil múr, ktorý som si okolo seba kedysi vybudovala, a spoza neho vykĺzla tenká stuha nostalgie.

Už sú to roky, čo som jeho hlas naposledy počula naživo.

„Nabudúce pôjdeme do klubu,“ ozval sa. „Rhea, objednaj nám niečo do izby. V reštaurácii sme takmer nič nezjedli.“

„Áno, pane.“

„A prečo sú odostreté závesy?“ zvýšila Caroline hlas. „Dobre vieš, že hneď po západe slnka musia byť zatiahnuté. Bohvie, kto všetko sa sem môže dívať.“

Nikto, pretože ste na dvanástom poschodí a oproti nie sú žiadne budovy.

Tá uštipavá poznámka v mojej hlave však nezabránila tomu, aby sa mi v ústach nerozliala pachuť medi, keď macochine kroky utíchli priamo predou mnou. Stála som ako primrznutá a civela na pruh zamatu, ktorý ma delil od katastrofy.

Len sa nepozri za tie závesy. Len sa nepozri...

Jednou rukou uchopila záves. Pritisla som sa chrbtom na okno, delilo nás však len pár centimetrov a nemala som kam cúvnuť.

Buch.

Buch.

BUCH.

Nervózne búšenie môjho srdca silnelo s každou sekundou. V duchu som si prehrávala všetky možné scenáre – čo poviem, čo spravím, koho požiadam o pomoc, keby ma Caroline odhalila a odpratala Pen niekam ďaleko, mimo môjho dosahu.

Carolínina dlaň stisla záves ešte pevnejšie. Na zlomok sekundy mi zamrelo srdce a myslela som si, že je po všetkom.

Potom však závesy prudko zatiahla, vďaka čomu ma celkom skryla, a pokračovala v hundraní na dnešnú večeru.

„Úprimne, nechápem, ako ho *Vogue* mohol vyhlásiť za jedného z najlepších nových šéfkuchárov roka...“ Klopkanie jej podpätkov sa stratilo spolu s otcovým zamrmlaním a cvaknutím dverí.

Ani jeden z nich sa nespýtal na Pen, ani Rheu si viac nevšímali.

Telo sa mi uvoľnilo a opadla zo mňa všetka ťarcha. No keď Rhea odtiahla závesy, nechcela som viac strácať čas. George s Caroline sa mohli každú chvíľu vrátiť.

S Rheou som sa rozlúčila tichým stisnutím ruky a vykĺzla som z dverí. Usmiala sa, no v očiach sa jej zračili obavy. Až vonku, na chodníku pred hotelom, som sa konečne dokázala zhlboka nadýchnuť.

Šok z toho, že som sa tak nečakane ocitla v jednej miestnosti s otcom, ma na chvíľu úplne vykoľajil. Chladný októbrový vzduch však pôsobil ako ľadová sprcha, a kým som došla na roh ulice, hučanie v ušiach utíchlo a pouličné lampy sa prestali zlievať do oranžovej šmuhy.

Som v pohode. Všetko je v pohode. Nikto ma nenašiel, bola som s Pen na jej narodeniny a teraz môžem...

Vo vrecku mi zavibroval telefón.

Letmo som naň pozrela a len čo som zazrela nezame-
niteľné logo blogu Perryho Wilsona, skrútilo mi žalúdok.

Klikla som na článok a pred očami sa mi rozliala čer-
veň, ktorá prekryla aj posledné zvyšky úľavy z môjho tes-
ného úniku.

To hádam nemyslí vážne.

Dve hodiny. Nechala som ho samého iba *dve* hodiny
a on ani tak nedokázal dodržať jednoduché pokyny.

Strčila som mobil do kabelky a kývla na okoloidúci
taxík. „Do Neonu.“ Zabuchla som dvere tak silno, až sa
vodič strhol. „Dám vám najväčší tringelt vášho života, ak
tam budeme do desiatich minút.“

Chystala som sa prizabiť svojho klienta. Každá sekunda
sa počítala.